

Ο Τάκης ο τροχονόμος...

Από μικρός ήθελε να γίνει τροχονόμος.

Μεγάλωσε πια, έγινε ολόκληρος άντρας και κυκλοφορούσε με μια σφυρίχτρα στους δρόμους της Κατερίνης. Όλοι τον ξέρανε. Πολλούς τρελούς σε μια μικρή επαρχιακή πόλη δεν έχει, οπότε όλοι οι τρελοί του χωριού και της πόλης είναι διάσημοι. Διάσημος ήταν και ο Τάκης. Σε ώρες κυκλοφοριακής συμφόρησης, έβγαζε την σφυρίχτρα του και ρύθμιζε την κυκλοφορία. Κανείς δεν βρέθηκε να τον κατηγορήσει για αντιποίηση αρχής. Όχι, ο Τάκης ήταν ωραίος τρελός.

Τον Τάκη τον γνώρισα πολύ καλά. Φτωχόπαιδο ήταν, οπότε όσο μπορούσε δούλευε. Και δούλευε σκληρά!! Πάρα πολλές φορές, ερχόταν ως εργάτης στο φορτηγό του πατέρα μου, για φόρτωμα και ξεφόρτωμα. Έχω περάσει κι εγώ δεν ξέρω πόσες μέρες και βράδια μαζί με τον Τάκη στην καρότσα του φορτηγού του πατέρα μου, φορτώνοντας και ξεφορτώνοντας ό,τι βάζει ο νους σας. Οικοσκευές σε μετακομίσεις, φρούτα στην κεντρική λαχαναγορά της Θεσσαλονίκης, αλουμίνια, ό,τι θέλετε. Χιλιόμετρα πολλά, ώρες ατέλειωτες, ζυμωμένες με τον κάματο. Πόσες φορές τον έχω δει κάθιδρο, να γονατίζει από το βάρος και την κούραση. Αλλά, απτόητος ο Τάκης!! Μια φορά δεν τον έχω ακούσει να βρίζει, να βαρυγκομά, να διαμαρτύρεται! Μονάχα τον έχω δει πάρα πολλές φορές να βγάζει στην κατάλληλη ώρα την σφυρίχτρα του και να καθοδηγεί τον πατέρα μου στις διάφορες μανούβρες με το φορτηγό. Φρρρρρρ, φανταστικός τροχονόμος ο Τάκης, μόνο που του έλειπε το μυαλό.

Έχετε δει όμως τρελό ευγενέστατο; Φαντάζομαι πως όχι. Τέτοιος ήταν ο Τάκης. Τον εκμεταλλεύονταν πολλοί. Τον έβαζαν και δούλευε και τον πληρώνανε ψίχουλα. Δεν διαμαρτυρόταν ποτέ. Μια φορά μόνο, θυμάμαι την Μανούλα του που παρακαλούσε τον πατέρα μου να τον παίρνει μαζί του στη δουλειά γιατί αυτός δεν τον κορόιδευε. Και τι εντύπωση μου έκανε, που δεν του έδινε ο πατέρας μου το μεροκάματο του στον ίδιο αλλά στην μητέρα του! Η συνηθισμένη πλάκα που του έκαναν;

-Α ρε Τάκη, είσαι λίγο άτυχος. Παραλίγο θα σε έπαιρναν στην τροχαία, αλλά σε

πιάνει το όριο ηλικίας. Κρίμα ρε Τάκη. Αλλά μήπως να δοκιμάσουμε βάζοντας μέσο; (πνιχτά γέλια στην ομήγυρη).

Κουνούσε αθώα το κεφάλι του ο Τάκης, συμφωνώντας. Κοιτούσε με το άδολο βλέμμα του, που δεν έκρυβε τίποτα εντελώς. Καθρέφτης τα μάτια του. Τι αθωότητα Θεέ μου. Ξεχείλιζε.

Πάντα χαρούμενος ο Τάκης. Εκτός από μια φορά. Ένα μεσημέρι, κάπου πήγαινε με το ποδήλατο του, ένα ποδήλατο παλιό, κατοχικό. Περνώντας από το πρακτορείο λεωφορείων της Κατερίνης βρήκε μια γριούλα χωριάτισσα να κλαίει. Σταματάει και της λέει:

-Τι έχεις γιαγιά, γιατί κλαις;

-Πρέπει παιδί μου να πάω αυτά τα φάρμακα στον παππού στο χωριό, αλλά έχασα το λεωφορείο. Το επόμενο θα φύγει σε 3 ώρες και ο παππούς πρέπει να πάρει τα φάρμακα του γρήγορα. Δεν έχω όμως λεφτά για να πάρω ταξί και δεν ξέρω τι να κάνω.

Κλαίει η γιαγιά. Ο Τάκης, δεν είχε και αυτός λεφτά. Τι πείραζε όμως; Παίρνει τη σακούλα με τα φάρμακα, καθαλάει το βαρύ παλιό κατοχικό του ποδήλατο και φεύγει γρήγορα γρήγορα για το χωριό, το οποίο να σημειωθεί απείχε 16 χιλιόμετρα!! Όλα καλά μέχρι εδώ. Μόνο που σε όλη τη διαδρομή, ο Τάκης πλάνταξε στο κλάμα!!! Έκλαιγε σα μικρό παιδί. Φοβόταν μήπως δεν προλάβει.

Βρε τι κάνει το μυαλό. Πολλά δεν τα καταλάβαινε, αλλά αυτό το κατάλαβε και το έζησε σε πλήρη ένταση και αγωνία. Πάντα χαρούμενος ο Τάκης, εκτός από αυτή την περίπτωση. Όσπου έχασε τον πατέρα του. Μετά από λίγο έχασα και τον δικό μου πατέρα ξαφνικά στα 45 του. Οι πατεράδες μας στο νεκροταφείο γείτονες, δύο τάφους στα αριστερά του δικού μου. Άρχισε ο Τάκης να πηγαίνει καθημερινά, μαζί.... με την καρέκλα του!!! Καθότανε και έκανε παρέα στον ΠΑΤΕΡΟΥΛΗ του, έναν από τους προστάτες του σε αυτή την ζωή. Με τις ώρες καθόταν και του μιλούσε για ότι τον απασχολούσε, τον μάλωνε γιατί δεν πρόσεξε και πέθανε, έκανε και έλεγε διάφορα.

Αλλά ποιος του έδινε σημασία, αν για τον Τάκη ο πατέρας του ήταν ζωντανός; Είπαμε ήταν τρελός ο Τάκης. Αλλά είπα για τον πατέρα του μόνο; Όχι, και τον πατέρα μου τον θεωρούσε ζωντανό. Κάθε χρόνο του Αγίου Δημητρίου θα ερχόταν στο σπίτι μας να μας ευχηθεί για την γιορτή του πατέρα μου. Και ας είχε χρόνια που πέθανε. Τι σημασία είχε αυτό για τον Τάκη; Ερχόταν, καθόταν σε μία πολυθρόνα στο σαλόνι, θα ήταν όπως πάντα χαμογελαστός και ευπροσήγορος και ας μην καταλάβαινε και πολλά από αυτά που του λέγαμε. Και το κυριότερο, ΔΕΝ έφευγε αν δεν τον κερνούσαμε γλυκό. Άρα, έπρεπε στην γιορτή του νεκρού πατέρα να έχουμε γλυκά γιατί θα ερχόταν ο Τάκης!!

Πέρασε ο καιρός, χαθήκαμε, εγώ στη Θεσσαλονίκη αυτός στην Κατερίνη. Σε κάποια νυχτερινή έξοδο σε κέντρο διασκεδάσεως στην Κατερίνη, ξανασυνάντησα τον Τάκη. Πώς όμως. Ως τροχονόμο!!! Τον προσέλαβαν στο νυκτερινό μαγαζί, τον έντυσαν τροχονόμο. Είχε όλα τα καλούδια! Λευκά γάντια, πηλήκιο, ζώνη λευκή

φωσφορίζουσα, σφυρίχτρα, τα πάντα. Άρχοντας ο Τάκης ως τροχονόμος στο πάρκινγκ του νυκτερινού κέντρου. Ζούσε επιτέλους το όνειρο του. Ήταν ευτυχισμένος. Ήρθε και η δική μου η σειρά να με εξυπηρετήσει. Θα έπρεπε να βρει θέση για το αυτοκίνητο μου, να με καθοδηγήσει στις μανούβρες μου. Ο Τάκης όμως τώρα ήταν εν ώρα υπηρεσίας. Βαριά η ευθύνη του στους ώμους. Περίμεναν και άλλοι από πίσω. Μου χαμογέλασε, αλλά με κοφτές αποφασιστικές κινήσεις ενός γνησίου τροχονόμου μου δείχνει το πού πρέπει να κατευθυνθώ. Φρρρρρρρρ!!!! Μου πήρε τα αυτιά. Δεν είχε χρόνο για κουτσομπολιό. Δεν πειράζει...

Έτσι τον ήξερα τον Τάκη, ώσπου έμαθα από την τηλεόραση(!!!) και κάτι άλλο για τον Τάκη που τόσα χρόνια το αγνοούσαμε όλοι!! Ξαφνικά τον βλέπω στις ειδήσεις, κάποιος δημοσιογράφος να του λέει διάφορες απίθανες ημερομηνίες και ΑΜΕΣΩΣ ο Τάκης να του λέει τι ημέρα ήταν!! Πολύ εντυπωσιακό. Τι παιχνίδια κάνει το μυαλό αλήθεια! Να μην είναι σε θέση να καταλάβει τα περισσότερα από αυτά που θα του πεις, αλλά να σε τρελαίνει με αυτό του το χάρισμα. Προχτές έμαθα ότι τον είχε η Αννίτα Πάνια στην γνωστή εκπομπή της. Δεν την είδα, μου την έγραψαν όμως. Θα τη δω. Είμαι σίγουρος, θα σε κορόιδεψαν, θα σε χλεύασαν, θα σε χρησιμοποίησαν για τηλεθέαση. Δεν πειράζει, αυτά εσύ δεν τα καταλαβαίνεις. Είπαμε είσαι τρελός. Χτες όμως έμαθα, ότι ο Τάκης, ο γλυκός τρελός μου, ο φανταστικός μου τροχονόμος πέθανε!! Τον χτύπησε αυτοκίνητο είπαν στην αρχή! Τελικά όμως έμαθα πως πέθανε «εν ώρα υπηρεσίας», εργαζόμενος ως «τροχονόμος-παρκαδόρος». Α βρε Τάκη, φανταστικέ και γλυκύτατε μου τροχονόμε, τέτοιος θάνατος σου έπρεπε εσένα. 'Τροχονόμος', να πεθαίνει πάνω στη δουλειά που ΤΟΣΟ αγάπησε. Δεν ξέρω πόσοι θα σε κλάψουν Τάκη μου. Εγώ πάντως δεν θα σε κλάψω. Δεν πέθανες για εμένα. Δεν υπάρχει θάνατος για ψυχές σαν την δική σου. Απλά, πηγαίνεις από ΕΔΩ ΕΚΕΙ. Τώρα για εμένα σίγουρα είσαι λουσμένος στο θεϊκό φως – μόνο τέτοιο αξίζει στην ψυχούλα σου- στην αγκαλιά του Πατερούλη σου. Και ας ήσουν 1,95 μαντράχαλος!!

Θα σε τιμήσω Τάκη μου, θα σε βάλω στο μάθημα μου στο σχολείο. Μόνο που δεν ξέρω σε ποιο μάθημα να σε πρωτοχρησιμοποιήσω. Να σε βάλω στο μάθημα της Γ' Λυκείου, εκεί ξέρεις... για τις εκτρώσεις; Να καταλάβουν τα παιδιά ότι κανένας άνθρωπος δεν περισσεύει, αλλά αντίθετα όλοι είναι μοναδικά πλάσματα, που έχουν πάρα πολλά να μας δώσουν, αρκεί να το θέλουμε εμείς; Να σε βάλω στο μάθημα της Β' Λυκείου, εκεί που λέει για τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων της Βασιλείας του Θεού, να τους δείξω τι σημαίνει στην πράξη 'Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όψονται'; Να σε βάλω στο μάθημα πάλι της Β' Λυκείου εκεί που λέει για την υπέρβαση του θανάτου; Να σε βάλω στο άλλο το μάθημα που λέει 'Ο συνάνθρωπος ως αδελφός'; Να σε βάλω στο άλλο που λέει για τις θλίψεις και τον πόνο στη ζωή; Όσο σκέφτομαι ανακαλύπτω ότι μας έδωσες πάρα πολλά μαθήματα. Μόνο που έχω μια απορία.

Πως γίνεται βρε Τάκη να είσαι τόσο τρελός και να μην καταλαβαίνεις από κακία, αλλά ταυτόχρονα να μπορείς να μας δώσεις τόσα μαθήματα; Μήπως ρε Τάκη μας

δούλευες και δεν το καταλάβαμε; Μήπως να σε βάλω και στο μάθημα της Γ' Λυκείου οι δια Χριστόν Σαλοί; Σήμερα στο σχολείο ήμουν επιτηρητής στις πανελλήνιες. Δεν κρύβω ότι σε σκεφτόμουν όλη την ώρα. Α ρε Τάκη, πόσο με επηρέασες στην ζωή μου να 'ξερες. Σε ευχαριστώ πολύ, που υπήρξες στη ζωή μου. Εις το επανιδείν λοιπόν, έως τότε δώσε χαιρετίσματα και στον πατέρα μου, ξέρω ότι τον αγαπούσες πολύ.

(Δεν πρέπει ποτέ να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με κανένα πρόσωπο. Ο καθένας από εμάς, όσο μικρός και αν είναι, είναι μεγάλος ενώπιον του Αιωνίου. Ο Θεός συνάπτει με κάθε ανθρώπινη ύπαρξη καρδιακή και μοναδική σχέση.

Αρχ. Σωφρόνιος Σαχάρωφ)